

JULENS GUDSTJÄNSTER 2011

4 i advent – 1 efter Trettondedagen

Yngve Kalin, Hyssna

4 i advent

Luk 1:46-55

Fjärde söndagen i Advent, som vi firar i dag, vill med sina läsningar leda oss naturligt in i julens stora hemlighet. Den handlar särskilt om Maria, Herrens moder idag. Maria. Alla slakten prisar henne salig, för hur hon i ödmjukhet tog på sig uppdraget att föda Guds egen Son i världen. Vi hör hennes lovsång i dag att Gud ville använda henne: Min själ prisar Herrens storhet, min ande jublar över Gud min Frälsare: han har vänt sin blick till sin ringa tjänare."

Det är egentligen omöjligt att förstå det oerhörda som hände när Maria, en jungfru i Israel, blev Guds redskap för att rädda världen så att han kunde sända sin Son och bli människa mitt ibland oss. Gud valde Maria för att låta sig födas in i vår värld så att han kunde rädda oss som vår broder och jämlike, dock utan synd.

Därför behövde Gud Maria. Han behövde en jordisk moder. Så skulle världen räddas. Det är julens hemlighet. Utan Maria ingen jul.

Maria föder Guds son som en gåva till en sargad och slagen mänsklighet. Gud förenar sig med det mänskliga och för att värden skulle få nytt liv. På den ruttna, murkna stubben, skjuter ett nytt skott av liv. Maria bär sin livsfrukt till världen.

Vi kan förundras över Guds väg att rädda oss tillbaka, vi kan förundras och fascineras. Gud kommer till oss för att leva vårt liv och dö vår död för att döda dödens makt.

Det kan egentligen inte sammanfattas tydligare än vad evangelisten Johannes gjort i det bibelord, som vi ofta citerar kanske utan att riktigt tänka på den oerhörda verklighet som ligger i orden:

"Så älskade Gud världen att han gav den sin enfödde Son för att var och en som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv."

Det Gud gjorde betydde att han blev en av oss för att rädda oss. Han har själv känt vad det betyder att leva på denna jord, han känner den som vi, ja han känner den djupare. Han vet inifrån våra begränsningar, han vet vad som plågar oss och skiljer oss åt, han känner dess smärta och mörker. Han vet vad som fördärvar han vet vad som dödar oss men *i allt detta har han varit delaktig för att rädda oss.*

Maria, den utvalda, bar Frälsaren till världen. Hon fann nåd inför Gud, och genom sin lydnad göts nytt liv in i världen. För Gud sände sin Son i världen ..."för att var och en som tror på honom inte skall gå under."

Gud blev människa för han visste att det var enda utvägen ur världens dilemma. Han måste bli människa för att rädda människors barn. Där mänskligheten sagt nej till Gud, sa Maria sin trofasta ja. I Marias ja till Gud har vi vägen till frälsning. Gud vill ge oss sin Son som Herre och Frälsare och vi kan bara ödmjukt svara med Maria: Ske mig som du har sagt. Jag vill ta emot din Son som Herre och Befriare.

Det var olydnaden mot Gud som skapat kaos av det goda som Gud har gjort. Vi hade blivit fångar och offer, men är samtidigt medskyldiga. Utan en broder som försonade vad vi brutit vi utlämnade till vad vi själva förmår, skyldiga till våra synder, värda att evigt förkastats från Guds ansikte med vår skuld.

För vem kan på egen hand befria sig från det onda? Vem kan trassla sig ur skulden eller ett dåligt samvete? Vem kan göra ogjort det som redan är gjort? Vem kan stilla ångest och vem, ja vem kan besegra döden? Sådan var och sådan är vår situation utan en Frälsare.

Vi var och vi är utlämnade till vad vi själva förmår och inte förmår. Vi var förlorade, utan chans - ondskans makt är så djävulsk, den hinner upp oss till slut. Men Gud gav oss en ny chans när han valde en jordisk moder och lät sig födas i vår mitt och sände sin Son. Han var Guds erbjudande till alla om en ny början och en evig fortsättning. Han bröt vägen genom ondskan och han vann seger.

Sådan var Guds väg att vinna sin förlorade mänsklighet tillbaka. Han valde Maria, han förenade sig med det mänskliga, han gjorde det för din och min skull och hela världens. Vi har en Frälsare, Marias Son, vår broder, Guds Son vår Herre, en Befriare och Räddare. Därför lovsjunger i dag Gud med Maria. Herrens moder, vars livsfrukt bar liv till världen. Vårt svar till Gud är att i tro ta emot den gåva hon bar till oss. Gud är med oss - vem kan då vara mot oss?

Allra sist bara. Liksom Maria, sa sitt ja till Gud, och bar Jesus till oss, är vi kallade att föra budskapet vidare och ge våra medmänniskor, här hemma och ute i hela vår slagna värld, glädjen och förtröstan tillbaka. Det kan vi göra i våra gudstjänster bl.a. genom kollekten till missionen denna jul. Så blir vi Marior för varandra.

Låt använda vår fantasi och vår uppfinningsrikedom att demonstrera vår glädje och tacksamhet mot vad vi får av Gud genom att låta Gud använda också oss här i vårt sammanhang och i våra församlingar. Det handlar hela tiden om att få och ge vidare i Jesu namn. Gud blev ett barn i Marias famn för vår skull. Guds väldiga styrka bestod i att bli liten, att förena sig med oss för att våra liv skulle förvandlas. Det är jul igen.

AMEN

"Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus, ja över dem som bor i dödsuggans land skall ett ljus skina klart."

Jag tror inte att det finns så många ord som i sin realism och beskrivning av världens situation som samtidigt rymmer så mycket hopp, förväntan och förtröstan som just dessa underbara ord som vi möts av varje julmorgon.

Det är inte mörkret som ska segra till slut, lovar profeten. För hur mörkt mörkret än är så lovade att Gud låta tända ett ljus som mörkret inte råår på, ja som till slut skall förtära mörkret.

"Gud sände sin Son i världen för att vi skulle leva genom honom", förklarar aposteln julens hemlighet för oss.. Han gav sin skapelse en ny chans. Han sände sin Son i världen för att gjuta nytt liv i den murkna, döende mänskligheten. Det var Gud själv som kom till oss i barnet vars födelse vi firar denna morgon.

Därför proklamerar Guds kyrka över hela vår värld denna natt det underbara evangeliet: Jesus kan besegra världens mörker. Mörkret behöver inte segra. Mitt i dödsuggans land har Gud tänt ett ljus som inte kan släckas ut. "Ett barn blir oss fött, en son blir oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila."

Han är Ljuset som lyser i mörkret, och "mörkret har inte fått makt därmed." (Joh 1) Mörkrets makter försökte på alla sätt utplåna det, ondskan mobiliserades mot honom, han förföljdes, han hotades, ja han döddes, men han uppstod i gen. Men Jesusljuset kunde inte släckas ut. Den gamla julprofetian påminner oss om hur Gud tröstade sitt folk och hur han uppfyllde sina löften att rädda dem. Det är uppfyllelsen av dessa ord som vi firar denna morgon.

Men dessa ord om mörkrets makt, handlade inte bara om folket för länge sedan. De handlar också på oss. De talar också om vår situation och vår tids ohyggliga problem och lidande i dödens skugga.

Visst finns det också en ljus sida. Visst är det många förunnat, inte minst vi i vårt land, att långa tider få vandra fram i en på många sätt trygg och välordnad tillvaro.

Men också över oss kan mörkret sänka sig. Mörkrets makt är fruktansvärd, ja vi vet det alla innerst inne. Mörkret och skuggorna kommer också på något sätt att slå in i vår verklighet. Och när vi ser ut över vår värld och allt lidande, ser vi mörkrets och ondskans ohyggliga makt. Vi är fortfarande folket som lever i dödens skugga. Guds goda värld är inte vad den skulle vara. Den har blivit fördärvad. Så blev det när vi människor vände oss bort ifrån vår Gud och Skapare. Så gick det när vi skulle regera, ställa och styra.

Mörkret skulle ta över och kväva allt, döden skulle segra om inte Gud gripit in, och gett oss en ny chans en ny möjlighet. Han vill rädda vad som räddas kan.

Det Ljuset kan kasta ljus över våra liv, det lyser genom hela dödsuggans dal in i evighetens ljus på andra sidan. "Den som följer mig skall ha livets ljus", lovade Jesus. Med honom behöver vi

inte famla i mörkret, inte vara utlämnade åt mörkrets och tillfälligheterna makt. Det Jesaja profeterade om är vårt hopp och vår framtid.

När Gud kom till oss genom sin Son steg han in i vår verklighet och vårt mörker precis som den är. Han föddes bland de fattiga, bland de obetydliga och små, Men ändå var det något enastående som hände, fast till en början på ett hemlighetsfullt och förunderligt sätt. "det lilla barnet var utstrålningen av Guds härlighet och en avbild av hans väsen." Ett gudabarn föddes i vår mitt av Maria. Som människa kunde han strida i vårt ställe och ta på oss vår synd och skuld, och som Gud förmådde han föra det till seger.

Han skulle pröva på livets hårdaste och bittraste villkor. Men ett ljus var tänt i mörkret för alla kämpande människor, alla som hungrar och törstar efter rättfärdighet. Han kom inte för att göra jorden till en himmel, han kom för att försona synden, han kom för att befria dem som följde honom efter och sätter sin tro på hans namn.

Vi behöver inte längre vara fångna under mörkret. Vi vet att det finns ett ljus, som inte mörkret kan besegra. För Gud sände sin Son i världen för att vi skulle *leva* genom honom. Genom honom har vi fått livet tillbaka, vi har fått en ny chans. Vi tror inte på mörkrets seger eller ondskans slutgiltiga herravälde, vi tror inte att döden är slutet. Mörkret har inte det sista ordet. Guds Son, som kom till oss levde vårt liv och dog vår död har förändrat allt. "Han bröt sönder våra bördors ok, våra skuldrors gissel och vår plågares stav."

Vi är inte längre mörkrets fångar. Vi har sett ljuset. Vi är inte längre fångar under våra misslyckanden och felsteg. Vi är inte längre begränsade av vad vi i vår duktighet förmår att uträtta.

Vi är fria att leva, fria att tjäna våra medmänniskor och sprida ljuset till andra. Vi ser jordens kamp och möda i ett nytt ljus. Det finns ett hopp - det finns en framtid. Gud sände sin Son i världen för att vi skulle leva genom honom.

Våra julgudstjänster när vi fyller våra kyrkor med levande ljus är alltså, sedda på det sättet, demonstrationer - här samlas vi som vill sprida ljus och tror på ljuset. Vi vägrar att låta mörkret kväva oss. Vi hoppas på honom som Gud sände för att befria oss.

Ljuset som ger oss livet och hoppet tillbaka, ett ljus som inte kan släckas ut, inte av människor, inte av ondskans och mörkrets makter, inte av hat, inte av missmod och förtvivlan, inte av döden. Vi kan tändas av det och då blir allt förändrat.

Vi kan fortfarande bli berövade allt i denna värld, men inte det hoppet om ljusets seger. Ljuset från Gud, tänt i våra liv ger våra liv mening och innehåll.

Han som Gud sände kan fördriva mörkret, okunnigheten och föra oss tillbaka till vår Skapare. Därför måste vi dela med oss av vad vi har funnit. Ljuset brinner som starkast när det tänds för andra. Ju mörkare det är, ju starkare blir kontrasten när människor blir tända och förvandlade och får hoppet tillbaka.

Det är detta Gud vill ge dig denna morgon. Ljuset är också tänt för dig. Det är julens stora budskap. Ta emot det och tro det. Gud lämnade oss inte åt vårt öde. Han gav oss en ny chans genom sin Son - för att vi skulle få hoppet och frimodigheten tillbaka.

AMEN

Annandag jul

Matt 10:16-22

I dag på Annandagen är det verkligen en annan ton och betoning i det som möter oss. Det är en annan dag, när handlingen flyttats fram och vi får reflektera över vad som hände när budskapet om gudasonens ankomst i världen blev förkunnat.

Men ändå hänger alltsammans ihop. Erbjudandet om frälsning genom honom som föddes i Betlehem blev ifrågasatt. Det är det som vi påminns om i dag innan julens lovsånger klingat ut.

Jesus var från början ett tecken som blev motsagt. Barnamorden i Betlehem, den besinningslösa massakern av Herodes och de oskyldiga offren, de första martyrerna för Jesus skull, visar till vilken värld Jesus föddes. Maria och Josef fick fly ur landet och vår Frälsares barndom blev som en utlämnad flykting i ett främmande land. Frälsaren som föddes i Betlehem var från första stund inställd i den obönhörliga kampen mellan Gud och den Onde, mellan ljuset och mörkret, mellan kärlek och hat, mellan självsvåld och självutgivande, mellan lydningen för Gud och det upproriska sinnet.

Ja, hela Jesu liv handlade djupast sätt om detta, ändå intill döden på korset. För att bringa frid tog han strid mot ondskan i alla dess former. Så segrade han när han genom sin död till slut dödade dödens makt för att vi skulle få frid.

Efter Jesu födelse har ingenting varit sig likt här på jorden. Han visade med sitt liv vad ett sant människoliv är - där han gick fram fick människor se in i Guds rike och till sist besegrade han det onda på dess egen spelplan - men den ondes regelbok genom sin död och uppståndelse. Ondskan kunde inte hålla honom kvar i döden. Den avgörande segern vanns en gång frö alla men i stället för att överallt bli mottagen som en befriare var Jesus tecknet som blev motsagt. Så är det än i dag. Kampen har inte avtagit, snarare tvärtom: Bekännelsen att Jesus är Guds Son, den enda vägen till frid, kan inte tålas och fördras.

Men det är budskapet som skall förkunnas till tidens slut: Gud har gripit in. Jesus är Frälsaren - i honom finns frälsning och frid för alla som tror på honom. Men det kan också bli strid. Han visste vad hans lärjungar skulle möta. När de skulle förkunna friden med Gud, den sanna friden på jorden, skulle de bli betraktade som fridsstörare och splittrare. För att få frid måste vi också vara beredda på strid.

Den som har tagit emot Jesus som sin Frälsare, vet vad det kostade honom, att bringa frid. För ondskan och mörkret skall inte bestå. Striden hör denna världen och detta livet till. Efter striden kommer friden, för Jesu Kristi skull. "Den som håller ut till slutet skall bli räddad", sa Jesus. En kristen ser realistiskt på denna värld, den kommer inte att bestå. Världen blöder, egoismen råder, lidandesmättet är fyllt till bredden.

Men ondskan skall inte segra. Jesus tog strid för att ge oss frid. Vi är kallade att vandra i hans fotspår och han har lovat att vara med oss, han skall aldrig överge oss. Han skall lägga orden i vår mun, om vi blir hånade eller förföljda eller förlöjligade.

För den frid Bibeln talar om är ingen vapenvila eller kompromiss. Det är ingen överslätande halvmesyr som gömmer undan orättfärdighet, orättvisor och brott mot Guds vilja, bara för att få slut striden. För att få frid måste vara beredda på att det kan bli strid - att vi utmanas som Jesus efterföljare, ja förföljs för att vi vill lyda Gud. Det har varit erfarenheten för många, många i kyrkans långa historia.

Många har i sina egna liv fått uppleva det som Jesus talar om i vår Bibeltext i dag. "Akta er för människorna", de kommer att göra allt som står i deras makt för att stoppa er.'

Allt från ett nonchalant överseende till regelrätt förföljelse kan vänta en sann Jesus efterföljare, i denna värld. Aposteln Petrus förklarar det så här: "Om någon får lida för att han är en kristen, då finns det ingen anledning att skämmas, utan då skall han prisas Gud för detta namns skull."

För att tro på Jesus innebär att ha blivit ställd i ett motsatsförhållande gentemot allt som står Gud emot. Det är att ha bytt sida. Vi lever ju i en värld, som ser ut som den gör eftersom vi människor vänt oss bort från vår Gud och Skapare och hans goda ordningar - en värld där Gud sannerligen inte bekänns som Herren, där hans vilja sannerligen inte sker. Vi är både medskyldiga och offer på samma gång. Guds skapelse har blivit ockuperad. För att få frid måste vi ansluta oss till motståndsrörelsen.

Naturligtvis kan omständigheterna skifta. Striden kan och måste föras på olika sätt i olika situationer Naturligtvis finns det skillnader, från tid till tid och från plats till plats beroende på motståndet. Men motsatsförhållandet finns allt det där. En kristen vet, att denna värld är märkt av sitt avfall från Gud. Vi lever i denna värld men vi lever inte längre av denna värld. Det är förklaringen till att de som efter bästa förstånd och i ödmjukhet vill lyda Gud mer än människor alltid kommer att mötas av oförstående. 'Vem tror du att du är?' Det kan vara i den egna familjen, i skolan, på arbetsplatsen eller i bekantskapskretsen.

Varför blir det så? Jo, en människa som vågar gå mot strömmen och som tar sin tro på allvar är en anklagelse. Som kristna har vi fått en ny lojalitet och ser världen på ett nytt sätt. Vi söker aldrig strid för stridens egen skull och vi ska stå efter att "hålla frid med alla människor, så långt möjligt är och så mycket som på oss beror." Men det finns en gräns. Där lydnaden för Gud tvingar oss att tala - talar vi. Där lydnaden för Gud tvingar oss att handla - handlar vi.

För vi vet att vi måste lyda Gud mer än människor. Vi kan gå långt i samarbetet med människor av god vilja, men vår första och främsta lojalitet ligger hos Honom som för att vinna friden tog strid mot ondskan i alla dess former. Vi kan inte ge vårt samtycke till det som Gud inte tillåter.

Är det inte att se på världen på ett pessimistiskt och verklighetsfrämmande sätt. Varför tala om strid och kamp, räcker det inte med att göra sitt bästa och vara tolerant? Martin Luther King sa en gång, att orättvisorna och orättfärdigheten som regerar denna jord inte beror så mycket på de uppenbart onda människorna ondskan, som på de s.k. goda människornas tystnad och likgiltighet.

Nej, en kristen söker aldrig strid mot människor, men hon ser världen på ett realistiskt sätt. Hon ser att livet inte är som det var menat. Det är inte Guds vilja som sker i vår värld. Hon ser att ondskan firar triumfer, att Guds skapelse blivit korrumpad genom olydnaden mot hans ordningar och skapelse.

Men Gud sände sin Son i världen för att rädda den. När vi bekänner vår egen synd, vår egen del i världens bortvändhet från Gud, och vågar ta upp kampen mot allt som vill föra oss vilse, då har vi bytt sida. Då är vi värvade av Gud i hans fortsatta kamp att rena skapelsen och rädda vad som räddas kan. Då lever vi inte förgäves. Då är vi, hur märkligt det än låter, fridens apostlar. Vi förkunnar, att Gud genom sin Son, erbjuder den eviga friden. Den som skall komma när denna jord har förgjort sig själv och domen slutgiltigt fallit. Till dess varar striden.

För att få frid - måste vi, när så krävs, också vara beredda på strid.

AMEN

Nyårsafton

Klag 3:22–26

Det är många tankar som gör sig gällande vid ett årsskifte. Vi känner ett behov av att stanna upp och reflektera över våra liv. Vi vill tänka tillbaka på det som varit. Men vi vill också bereda oss för det nya som om Gud vill ligger framför oss.

Vi har som har kommit till kyrkan i dag har visat att vi vill stanna upp inför vår Guds och Skapares ansikte innan vi går vidare.

"Vi har kommit till Gud" för att tala med profeten Jeremia, som ger oss de tröstefulla orden vi fick höra i en av de gammaltestamentliga läsningarna när vi firar nyår:

"Herrens nåd tar inte slut, hans barmhärtighet upphör aldrig. Varje morgon är den ny - stor är hans trofasthet. Min andel är Herren, det vet jag, därför hoppas jag på honom. Herren är god mot dem som kommer till honom, mot dem som sätter sin lit till honom. Det är gott att hoppas i stillhet på hjälp från Herren."

Det är stora löften från Gud, som möter oss genom profeten. Bibelboken Klagovisorna, som trots att namnet kan få oss att tro något annat, hjälper oss på vår vandring genom livet både genom att våga se bakåt på det som varit och framåt mot det som ska komma.

Vi får höra hur Gud ser på oss människor och vad han vill med våra liv.

Profeten skriver: Han är god mot dem som kommer till honom. Herrens nåd tar aldrig slut - hans barmhärtighet upphör aldrig. Varje morgon är den ny - stor är hans trofasthet"

Det är löftet till från vår Herre och Skapare, "Herrens nåd tar aldrig slut - hans barmhärtighet upphör aldrig. Varje morgon är den ny - stor är hans trofasthet"

För det är ju så att alla våra dagar på jorden är gåvor från Gud. Vi kan försöka leva våra liv på egen hand, som om det var vårt. Vi kan försöka bygga våra liv med egna resurser. Det kan också se ut att lyckas för en tid.

Men ingen äger sin framtid eller sina dagar på jorden. Tar vi i stället emot livet som en gåva från honom försäkras han oss om att vi ska få hjälp att steg för steg nå målet för livet. Han vill leda oss fram de dagar han ger oss här på jorden.

I dag är det Nyårsafton. Vi ska snart ta steget in i ett nytt år på jorden.

Det är ett fantastiskt tillfälle att stanna upp inför Gud och till honom lämna det som ligger bakom oss och gå förlåtna och förnyade vidare in i det nya som ligger framför oss.

Vi behöver tillfällena som dessa för att frimodigt kunna gå vidare. Nåden, profeten talar om i dag blir något så konkret och påtagligt en dag som denna. I alla människors liv finns sådan vi ångrar, sådant vi försummat. Nu kan vi lämna det till Gud.

Och vi kan alla vara säkra på att det som vi lämpar av här inför vår Gud är borta – det är sänkt i nådens hav. Vi behöver inte bära det med oss det in i framtiden.

Även om vi ibland kan plågas av något gammalt och komma i håg det - kan vi vara säkra på att Gud har glömt. Ingenting som lämnats till Herre med en bön om förlåtelse för Jesu Kristi skull finns kvar. Allt är borta. "Hans barmhärtighet upphör aldrig."

Om det nya vet vi ingenting. Ingenting utom detta, som egentligen är allt vi behöver veta:

"Herrens tar inte slut, hans barmhärtighet upphör aldrig. Varje morgon är den ny - stor är hans trofasthet. Min andel är Herren, det vet jag, därför hoppas jag på honom. Herren är god mot dem som kommer till honom, mot dem som sätter sin lit till honom. Det är gott att hoppas i stillhet på hjälp från Herren."

Vad som än händer står Guds löfte fast. Han kommer aldrig att överge någon av de sina, han bryter aldrig ett löfte han gett.

Gud sviker inte, men vi sviker. Därför är nyårshelgen också ett tillfälle för nya föresatser att strama upp sitt andliga liv och tänka igenom hur det står till med vår bön och vår bibelläsning, våra gudstjänstbesök och allt sådant. Vi behöver inviga våra liv på nytt till Gud i häpnad över att han vill vårda sig om en sådan som jag, att han vill ha med mig att göra.

Du vet själv hur ditt liv gestaltar sig. Gud vet det också. Du känner dina egna fallpropor, hur lätt det är att svika goda föresatser, att skjuta upp förändringar, att ursäkta sådant man vet är fel och skall rättas till.

Nu går vi med Gud in i det nya – och tackar honom för vårt liv. "Hans barmhärtighet upphör aldrig". Det är gott att hoppas i stillhet på hjälp från Herren."

Aposteln Petrus sammanfattar allt i en av nyårsdagens läsningar: "Var och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom hans namn."

Du som slutade ditt år inför Guds ansikte skall också få uppleva en ny början. Kanske här på jorden, eller när Gud vill det låta evighetsmorgonen gry. Varje dag fram till dess vill han vända sitt ansikte till dig och vara dig nådig. Så stort är det att tillhöra Gud – varje dag!

AMEN

Över den första dagen på varje nytt år har kyrkan satt "I Jesu namn", som överskrift i evangelieboken. Det ligger något mycket djupt och meningsfullt i detta. Med Jesus vill vi gå in i det nya, i det okända, för när allting förändras är Jesus densamme, som det heter: "i går, i dag och i all evighet."

Det är egentligen allt vi behöver veta om framtiden. I hans namn tar vi i dag tillsammans emot det nya året och lägger våra liv i hans hand. Jesus är Befriaren, Frälsaren och Räddaren. Det är vad hans namn betyder, "det namn som ängeln hade gett honom innan hans mor blev havande."

Låt oss nu påminna oss om sex gåvor vi får av Gud genom Jesus.

1. Vi är räddade i Jesu namn

"Om du med din mun bekänner att Jesus är Herre, och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, ska du bli räddad", så skriver Paulus i vår episteltext i dag. "Var och en som åkallar Herrens namn ska bli frälst."

Det finns räddning i Jesu namn, varje dag, varje ögonblick. När vi kommer till Gud och åkallar honom i Jesu namn ger han oss frälsningens gåva. I vilket förhållande du står till Gud vet du bäst själv. Gud söker dig i dag på årets första dag på nytt. Det finns frälsning i Jesu namn. Tänk på att tiden kan rinna ifrån dig. Gud erbjuder dig nya möjligheter och lämna allt som du har bakom dig till honom. Börja om i Jesu namn så bär du ingen barlast med dig. Frälsningen är ny och total genom Jesus. Sök förlåtelse för dina synder och försummelser. Vägen är ännu öppen. Han dukar sitt bord för dig i dag. Du får höra personligen, att Jesus dog för dig för att du ska få leva. Kristi kropp för dig utgiven, Kristi blod för dig utgjutet. Det finns befrielse i Jesu namn.

2.. Gud hör våra böner i Jesu namn

Jesus själv lovade: "Vad ni än ber om i mitt namn, skall jag göra så att Fadern blir förhärligad genom Sonen."

Bönens möjligheter står öppna detta nya år. Vi kommer att möta okända ting. "Allt kan hända alla", som det står i Predikarens bok. Vilken underbar trygghet att veta, att vår väg är känd av Gud. När vi ber överlämnar vi oss själva, allt vad vi är och har i Guds starka händer. Börja därför detta år med bön. Fortsätt dag för dag. Be efter Jesu vilja, i hans namn. Be för dig själv, alla som står dig nära, be för vår församling. Låt din bön bli konkret och tydlig. I en församling som vår känner vi varandra. Vi vet vilka som drabbats av sorg och svårigheter, vilka som är sjuka. Lyft upp dem inför Herren i din bön.

Tänk om 2012 kunde bli ett fördjupat förbönens år i församlingen då vi kommer ihåg varandra och bönfäller Gud att han låter sin nåd vila över oss och att han välsignar oss. Då ber vi verkligen i Jesu namn, efter hans vilja. Så blir Gud förhärligad här i Hyssna. I Jesu namn får vi be. Till Gud får komma med allt och han ger oss vad vi behöver dag för dag.

3. Vi får leva i Jesu namn

Gud vill att vi ska leva i Jesu kraft. Det ger våra liv mening. Han har gett oss uppgifterna - vi lever för att Gud vill det.

Han låter oss vakna till en ny morgon för att det är ännu någonting vi skall göra. Vi är ännu inte redo att steget vidare. Vardagens uppgifter är en uppgift från Gud. Vår tid står i Guds händer. Vi är kallade till gemenskap, till tjänst för vår kära och nära, för alla vi möter, i församlingen och samhället. Vi får leva i Jesu namn.

Men det är därför också lika viktigt att vi inte gör något som vi inte kan göra i Jesu namn. Ibland frågar människor om det eller det är rätt eller fel. Svaret ligger i Jesu namn. Kan du göra det du tänker i Jesu namn så gör det. Kan du säga det du tänker sig i Jesu namn så säg det - men omvänt är du tveksam att du har Jesu med dig - så låt bli för hans namns och din egen skull.

4. Vi ska tacka Gud för allt i Jesu namn

Tacksamhet är en lärjunges grundton - och förundran över allt vad Gud ger oss i Jesu namn. Varje dag är en ny gåva från Gud och Gud lovar oss vägledning. Det finns en väg utstakad för oss genom denna värld. Med sitt ord tröstar, lär, förmanar och varnar oss. Han kallar oss tillbaka om vi gått vilse.

Ja, och låt oss aldrig glömma bort att tacka för att vi ännu, genom Guds nåd, har en kyrka att komma till, där Gud lovar att möta oss. Vi behöver inte söka oss fram på egen hand. Gud har gett oss en plats för sin närvaro mitt ibland oss. Han vet vad vi behöver. Han är den som söker oss, av kärlek och nåd. Han vill utrusta oss för livets kamp och svårigheter. Han stämmer möte med oss här i sin kyrka.

Låt oss visa vår tacksamhet genom att ta emot allt vad Gud erbjuder men också genom att ropa till honom för hela vår bygd, och inte ge upp förrän Herrens välsignelser fyller oss och våra församlingar och Guds namn blir ärat och mottaget i trogna i hjärtan.

Gud vill alltid välsigna. Han vill välsigna också oss här i Hyssna under detta nya år.

5. Vi vinner seger i Jesu nman

Att leva med Jesus innebär att vara uppmärksam mot allt som vill föra oss vilse.

Genom Jesus kan vi vinna seger mot lusten att tala illa om varandra, mot Frestaren som vill dra oss bort ifrån Gud och hamna i stressens ekorrhjul, där vi måste vinna seger och vara duktiga med egen kraft. I honom blir vi och våra liv förvandlade och omskapade. Vi lever i en orolig tid, där mycket står på spel, och människor går under krav och påfrestningar.

Många säger sig söka en ny mening och ett nytt livsinnehåll, men i egen kraft bli det ett irrande från det ena till det andra.

Men segern är redan vunnen. Ta emot den och ditt liv blir nytt genom Jesus.

6. Vi vågar dö i Jesu namn

Vår tid står i Guds händer, "lever vi som lever vi för Herren, och dör vi så där vi vår Herren."
"Gud är en Gud inte för döda utan för levande."

Han har lovat att bevara de sina i dödens stund och föra oss hem till sig, där ingen död skall vara mer. Kanske blir detta nya år det sista för någon eller några av oss, eller för hela världen.

Men i Jesu namn vågar vi dö. Dödens makt är bruten. Vi har en Frälsare. För har vi sökt frälsning i Jesu namn, bett i hans namn om våra synders förlåtelse, och sökt leva i Jesu namn blir också vår död en död i Jesu namn - inte en bortgång eller nederlag, utan et saligt möte med Honom som vi här trodde på och lämnade vårt liv till.

Jesus är densamme, i går och i dag och i all evighet. I hans namn kan vi lev, dag för dag, i och i hans namn vågar vi dö. Varje dag är en gåva från Gud. Ännu varar "den välbehagliga tiden. Nu är frälsningens dag." Ett Gott Nytt År önskar jag er alla, i Jesu namn.

AMEN

Trettendedag Jul

Matt 2:1-12

Vise män från Östern land kom till Jesu krubba för att hylla honom. I dag har vi än en gång fått lyssna till den underbara berättelsen, som vi aldrig kan få höra för många gånger.. Den bibelöversättning vi nu använder, kallar dem visserligen för österländska stjärntydare - men det spelar egentligen ingen roll - vi känner dem i alla fall som de vise männen, som kom i från fjärran land för att hylla Kristus, vars stjärna de sett gå upp i Östern.

Varför har de kommit att kallas för de vise männen? Vari bestod egentligen deras visdom? Var det bara att de kunde läsa stjärnhimlen eller var det något annat? Låt oss tänka lite på det i dag och se vad som var särskilt för de här männen och varför de fått sin hederstitel: de vise männen!

Det första man skulle kunna säga är kort och gott: De var sanningssökare. De sökte Kristus.

Är det detta något speciellt som har med vishet, att göra. Ja, i högsta grad. *Vishet är att söka sanningen.* Därför, när de fick se det mäktiga tecknet på himlen blev dom ivriga att få veta vad det betydde.

Vi läste att deras sökande förde dem till Jerusalem. Så tolkade de himlastjärnan de sett. Olika stjärnbilder symboliserade olika folk - och de läste stjärnan som att en konung hade blivit född i Juda land.

Men, som vi vet var inte Jerusalem sökandets mål. Det var Betlehem, Davids stad i Judéen. Men i Jerusalem fick de hjälp av människor som kunde vad Skriften sa. De heliga skrifterna blev förklarade för dem. I profetiorna stod det tydligt och klart var Messias skulle födas.

De här männen kalls visa, bara för att de står som exempel på Jesu egna ord: "den som söker han finner". De gav inte upp på halva vägen, de stannade inte i Jerusalem bara för att de inte omedelbart fann vad de sökte. Vägen till klarhet kan ibland vara lång.

Vi kan lära av de vise männen! Deras sökande är en förebild. Att fråga för att få svar på sina frågor är en annan lärdom vi kan hämta från dem.

Människor påstår ibland att de söker sanningen - men frågan är var de söker och hur de söker! De vise männen fick utså många umbäranden och strapatser inte den nådde fram. För oss är marken beredd. I varje socken finns en kyrka, i nästan varje bokhylla en bibel. *Vishet är att söka Kristus, men det är också, att hylla Kristus.*

Med hjälp av vad de funnit i de heliga skrifterna och med stjärnan som sista vägvisare fann till slut de vise männen den nyfödde konungen i Betlehem. Där föll de ner i tillbedjan för Kristus.

Vi läste att de skriftkunniga och Herodes nu fått höra att den utlovade Messias var född. Herodes hycklade, att han hade för avsikt att bege sig för att hylla honom, fast hans planer var helt annorlunda. Märkligare är kanske att de skriftlärdade inte gjorde någon ansats att följa sin kunskap. De drog inte konsekvenserna av vad de visste. Nej, de gjorde gemensam sak med Herodes.

De vise männen i sin vishet har mycket att lära oss. Många är som de skriftlärdade. Man vet vad Bibeln säger - men man gör ingen ansats att följa det. Man går miste om dess vägledning, dess sanning och tröst.

Men ännu allvarigare: De skriftlärdade var folket till och med folkets andliga ledare. När inte ens de följde Guds ord uteblev folkets hyllning! Men de vise männen trodde Guds ord. De tog vara på ordet som det stod skrivet och fann att det talade sanning.

De vises visdom bestod i att de tog vara på Bibelordet och ledde dem till slut till målet där de offrade åt Kristus. *För vishet är att bära fram offer åt Kristus.*

I Betlehem föll de vise männen ned för Kristus och gav honom sin hyllning och bar fram sina gåvor: guld, rökelse och myrra. De bar fram sig själva och lät det följas av gåvor. Sådan är en sann tro. Det gäller än i dag. Att tron lever visar sig att människor böjer knä vid Herrens altare och att offerskålarna fylls med gåvor för Jesu Kristi skull i tacksamhet över att man funnit honom.

De vise männen bar fram sig själva, men de kunde inte låta bli att låta hyllningen åtföljas av gåvor till Herren Gud, som varit med dem och lett dem fram till Frälsaren. De gav honom sin tro, de gav honom sina gåvor - så demonstrerade de i handling sin glädje.

Vi har mycket att lära av de vise männen i deras visdom. Vi ger ofta Herren Kristus för lite av oss själva, vår tid och våra resurser. Men också av vår förtröstan och förväntan.

För Gud vill att vi skall komma helt och fullt: som ärliga uppriktiga sökare. Han tar emot vår hyllning när vi kommer sådana vi är. Han tar emot oss så att vi kan förvandlas och omskapas i hans närhet.

De vise männen sökte till dess de fann. Gud ledde dem hela vägen fram, och han ledde dem vidare. De gick förvandlade därifrån, efter mötet med världens Frälsare.

Kristus möter oss nu i sin kyrka. Det är här vi ska söka, det är här vi ska rannsaka skrifterna. Det är här vi kan knäfalla vid altaret där han kommer till oss i nattvardens måltid. Och det är hit vi kan bära våra offer i tacksamhet över att vi har funnit den som Gud sände till vår frälsning. Så tar vi till oss de vises visdom.

AMEN

1 ef Trettandedagen

Matt 3:13-17

Det kan verka förvånande att Jesus lät döpa sig. Han som kom från Gud för att rädda oss människor behövde väl inte döpas. Men ändå det var det precis det som hände. Jesus kom till Johannes Döparen, där han stod vid floden Jordans strand och döpte och blev döpt av honom.

Vi ska i dag försöka tränga in i varför Jesus lät detta ske. Hur konstigt den än låter skulle man kunna säga: *Jesu dop var ett dop i vårt namn d.v.s. för vår skull.*

Johannes Döparen var Guds sändebud. Han skulle bana väg för den kommande Messias. Han brukar ibland därför kallas för den siste profeten. Johannes predikade och döpte till omvändelse och syndernas förlåtelse. Huvudsumman i hans budskap var att Guds rike var nära och att folket skulle bereda sig att ta emot det. "Efter mig skall det komma en som är starkare än jag ... han skall döpa er med helig Ande och eld," predikade Johannes.

Jesus säger själv senare, att de fariséer och lagkloka som inte lät döpa sig av Johannes, att de därigenom förnekade Guds rådslut. Att låta döpa sig av Johannes, när erbjudandet gavs, var vägen till omvändelse och syndernas förlåtelse.

Men nu kommer alltså Jesus, den utlovade Frälsaren, och begär av Johannes att själv få bli döpt. Han som minst av alla behövde syndernas förlåtelse för att komma in i Guds rike, han som själv är konungen i detta rike begär att få bli döpt som vår jämlike.

Evangelisten berättar att Johannes tvekar - men Jesus förklarar Jesus för honom varför det måste ske: "Det är så vi skall uppfylla allt som tillhör rättfärdigheten". I den gamla bibelöversättningen stod det att Jesus sa att "det måste ske för att uppfylla all rättfärdighet."

Detta har nästan blivit en talesätt, som vi använder i alla möjliga och omöjliga sammanhang. Vi kan slarvigt säga, att när vi gjort något som vi borde "har vi uppfyllt all rättfärdighet."

Men Jesus menade detta bokstavligen. Han använde aldrig tomma fraser. Han var sänd i världen för att bokstavligt talat uppfylla all rättfärdighet, och hans dop var en del av detta. Det förhåller sig med hans dop, som med de judiska seder han gick in under. Jesus hade naturligtvis aldrig behövt omskäras för att tillhöra Guds folk. Jesus behövde naturligtvis inte

döpas för att få syndernas förlåtelse. Men i allt gick han in under lagen. Han kom i världen för att uppfylla Guds vilja till punkt och pricka och bli till ett med våra villkor. Så skulle det nya komma. Han den rättfärdige uppfyllde allt, gick in under allt för att försona vad vi brutit. Han gjorde sig genom sitt dop i Jordan till ett med vår situation.

Hans dop i Jordan blev invigningen till hans dödsdop på korset, där han för vår skull uppfyllde all rättfärdighet d.v.s. uppfyllde allt som tillhör den. Vid hans dop uppenbarade sig den Treenige Guden, såsom han har gjort sig känd för oss människor:

Guds egen Son, står bland oss människor som vår jämlike och broder, och från himmelen hörs Faderns röst, som bekräftar han är den utvalde som skall bringa evig försoning till den förlorade mänskligheten. Till detta var Sonen utvald, i den Treenige Gudens eget rådslut. Och över Sonen sänker sig den Helige Ande, Hugsvalaren, Guds egen Ande. Det är den Treenige Gudens egen gärning som Sonens skall utföra. I detta ögonblick står Gud Treenig bland oss människor. Jesus Kristus har blivit människa för att rädda oss människors barn. Han blev döpt, i vårt namn för vår skull, för att vi skulle bli räddade och *därför är vårt dop ett dop i Jesu namn d.v.s. det är Han som frälser oss.*

När du och jag döps av prästen är det Jesus själv som döper oss. Redan under Jesus jordeliv talas det om, enligt evangelisten Johannes, att människor kom till Jesus för att låta döpa sig "dock var det inte Jesus som döpte utan hans lärjungar." Vad lärjungarna utförde i hans namn, hade samma verkan som om Jesus själv personligen hade utfört det.

Jesus instiftade vårt dop för att vi skulle få del av det som han vann för oss. Dopet är kopplingen mellan oss och Jesus. Efter sin död och uppståndelse gav han ju, som vi minns, sina lärjungar uppdraget, att gå ut i hela världen och förkunna evangelium för alla folk och göra dem till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Han försoningsverk var fullbordat. Han den utvalde hade uppfyllt all rättfärdighet, nu skulle apostlarna förkunna det glada budskapet för allt skapat.

Gud hade genom Jesus slutit ett nytt förbund - ett förbund för alla folk. Liksom gossebarnen i det gamla förbundet blev upptagna i Guds folk genom att omskäras på den åttonde dagen skulle nu dopet var vägen in i det nya förbundet. Paulus kallar därför dopet för det nya förbundets omskärelse.

Nu skulle dopet erbjudas alla, inte bara åtta dagar gamla gossebarn skulle få ett tecken på tillhörigheten till Guds folk. Erbjudandet gällde alla, kvinnor och män, judar och greker, vuxna och barn. Det är ämnat för alla, utan undantag.

Vi läste att vid Jesu dop uppenbarade sig Fadern och den helige Ande över honom. När Jesus döper en människa på jorden genom sin tjänare är också Fadern och Sonens närvarande. Det är därför vi bli döpta i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. De modernistiska präster som tror sig kunna använda andra benämningar på Gud, än dem Gud själv har uppenbart leder människor vilse och vad än värre är de hädar den ofattbare Guden som valt att uppenbara sig som den gode Fadern, som Sonen och Anden, inte bara som en opersonlig kraft, utan som Herren och Livgivaren. Det är att missbruka Guds eget heliga Namn.

För vad som händer i ett dop i den Treenige Gudens namn är att Fadern förkunnar sin kärlek och sitt välbehag över just den människan, för hon är vunnit av Kristus, och han upptar henne i sitt rike. Och Anden sänker sig ned och tar sin boning hos henne, för att leda henne på Guds vägar. Vårt dop är ett dop i Jesus namn vid vilket både Fadern och Anden är verksamma.

Därför är dopet något så stort och underbart. Det är inte bara en bild av frälsningen, utan det sker något med oss när vi döps. Jesus seger bli vår, hans rättfärdighet bli vår, liksom dopklänningen symboliserar renheten och är så lång att vi aldrig ska kunna växa ur den, så är det med den gåva som ges oss när vi döps.

Men liksom Jesu dop i Jordan var invigningen till kampen mot Guds fiender är vårt dop invigningen till en livslång kamp mot allt som står Gud emot. Vi är försonade med Gud, i klädda Kristi rättfärdighet, men vi måste kämpa mot det onda, allt som vill föra oss vilse. Ingen människa skulle klara den kampen utan den Helige Ande, som ges vid vårt dop. Viker Guds Ande från oss är kampen förlorad. Paulus skriver till Titus: Gud ... räddade oss genom det bad som återföder och förnyar genom den helige Ande ... som han låtit strömma över oss."

Vi behöver ständigt påminna oss om vårt dop och låta Anden på nytt strömma ned över oss och förnya oss i Guds gränslösa nåd. Det var därför som gudstjänsterna för i tiden kallades nådestillfällen. Det är tillfällen då Gud utgjuter sin Ande över oss, förnyar och omskapar oss. Utan detta dör tron.

För som katekesutvecklingen uttrycker det på sitt ålderdomliga men kärnfulla språk: "Dopets nåd förspills därigenom att den döpte icke låter den helige Ande hos sig verka en daglig bättring utan överger Guds ord och bönen och fattar lust till världen och synden. För den dagliga omvändelsen d.v.s. att varje dag på nytt fatta ett viljebeslut att följa Gud är dopets synliga resultat i våra liv.

Så hänger Jesus dop samman med våra dop. Hans dop var i vårt namn, för att rädda oss och vårt dop är ett dop i hans namn, så får vi del av hans seger. Så kopplas ditt och mitt liv samman med hans, och det är livet som inte har något slut.

AMEN

[Yngve Kalins hemsida](#)

[Predikobiblioteket](#)